

בש"פ 6834/16 - נועם רוטנשטרייך נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בירושלים

בש"פ 6834/16 - א'

לפני: כבוד הרשם גלעד לובינסקי זיו

המבקש: נועם רוטנשטרייך

נ ג ד

המשיב: מדינת ישראל

בקשה להארכת מועד לנקיטת הליך

החלטה

1. לפניי בקשה להארכת מועד להגשת עתירה לדיון נוסף על פסק דינו של בית משפט זה מיום 3.8.2016 בע"פ 5184/14. בפסק הדין נדחה ערעור מטעם המבקש על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, בגדרו הורשע המבקש בעבירת הריגה ובעבירות נוספות ונידון, בין היתר, לעונש מאסר בפועל של שמונה שנים.
2. בקשת הארכה הוגשה ביום 5.9.2016, ובגדרה התבקשה ארכה להגשת העתירה לדיון נוסף עד ליום 26.9.2016. על פי הנטען, לאחר מתן פסק הדין שקל המבקש את המשך צעדיו ובתוך כך התייעץ עם מספר עורכי דין. ביום 28.8.2016 פנה המבקש לעו"ד חוגי, אשר ייצג אותו בערעור, וביקש ממנו להגיש עתירה לדיון נוסף על פסק הדין. ואולם, בשל הפגרה וחופשה משפחתית של עו"ד חוגי, ולאור היקפו של פסק הדין, לא עלה בידי עו"ד חוגי להשלים את הכנת העתירה ולהגישו עד ליום 6.9.2016 שהינו - כך על פי הנטען - המועד האחרון להגשתה. יצוין, כי בקשת הארכה

לא נתמכה בתצהיר.

3. לאחר שבחנתי את הבקשה על רקע אמות המידה החלות בכגון דא, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

4. בהתאם לתקנה 4 לתקנות סדר הדין בדיון נוסף, התשמ"ד-1984, המועד להגשת עתירה לדיון נוסף על פסק דין של בית המשפט העליון הינו "תוך חמישה עשר ימים מיום מתן פסק הדין". לעניין זה נפסק כי "פרק הזמן הקצר, כמו גם מנייתו החל מיום מתן פסק הדין, ולא מיום המצאתו, נובעים מייחודו של הליך הדין הנוסף, אשר סוטה מהרעיון של סופיות הדין עם מתן פסק הדין בערעור, ויוצר נדבך שיפוטי נוסף" (בש"א 7155/06 בן-יונה נ' עו"ד יניב אינסל (3.10.2006)). ודוק: בכגון דא באים ימי הפגרה במניין הימים; ואף אין תחולה להוראת סעיף 10(ג) לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981 (בש"א 6927/11 רוכמן ואח' נ' קיבוץ מענית (24.1.2012)).

אמנם, המועד להגשתה של עתירה לדיון נוסף ניתן להארכה, בהתקיים "טעם מיוחד" לכך (תקנה 4 הנזכרת לעיל). עם זאת, בהליכים שעניינם עתירה לדיון נוסף תיושם הדרישה לקיום "טעם מיוחד" באופן קפדני ומצמצם, וזאת על רקע מאפייני הייחודיים של ההליך, כאמור לעיל (ראו למשל, בש"א 6180/09 פלונית נ' פלוני (13.9.2009)).

5. בענייננו, פסק הדין ניתן כאמור ביום 3.8.2016. לפיכך, המועד האחרון להגשת העתירה לדיון נוסף חל ביום 18.8.2016, ולא ביום 6.9.2016 כפי שנטען בבקשה. יוצא איפוא, כי בקשת הארכה הוגשה באיחור של שמונה עשר ימים. מדובר באיחור ממשי, וזאת בפרט על רקע פרק הזמן הקצר הקבוע בדיון להגשת עתירה כאמור.

6. ודוק: אף אם אניח לטובת המבקש כי טעה לסבור שהמועד האחרון להגשת עתירה לדיון נוסף חל ביום 6.9.2016 (היום הראשון לאחר פגרת הקיץ), לא יהיה בכך כדי להועיל לו-

ראשית, מאחר שאין בנמצא הסבר כיצד נגרמה הטעות ואילו מאמצים נעשו על מנת להימנע ממנה, ולא למותר לציין בהקשר זה כי המבקש היה מיוצג על ידי עו"ד חוגי בערעור; וכי עוד טרם הפנייה לעו"ד חוגי לשם הגשת עתירה לדיון נוסף, התייעץ המבקש עם מספר עורכי דין נוספים. בנסיבות אלה, לא ניתן לומר כי הטעות אשר אירעה - ככל שאירעה - הייתה בלתי נמנעת באורח סביר (ראו והשוו למשל, בש"מ 6229/11 דון יחיא נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה, חיפה (10.1.2012)).

שנית, פנייתו של המבקש לעו"ד חוגי לשם הגשת העתירה בוצעה ביום 28.8.2016, עשרים וחמישה ימים לאחר מתן פסק הדין ותשעה ימים בלבד לפני תום פגרת הקיץ. גם אם סבר המבקש כי הוא רשאי להגיש את העתירה לדיון נוסף עד ליום 6.9.2016 כאמור, היה עליו להקדים ולפנות לעו"ד חוגי על מנת שיהא סיפק בידיו להשלים את הכנת העתירה ולהגישה במועד. פנייה לעורך דין בסמוך למועד האחרון להגשת ההליך אינה מתיישבת עם חובתו של בעל דין לפעול בשקידה ראויה.

7. לאמור עד כה מתווסף הנתון, כי בשים לב למבחנים הנוקשים החלים ביחס לעתירות לדיון נוסף ולמיעוט המקרים

בהם נעתר בית משפט זה לעתירות שכאלה (סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984); ולאחר שעיינתי בקפידה בפסק הדין - דומני כי המשוכה הניצבת לפניי המבקש בגדר ההליך אשר מתבקשת ארכה להגשתו הינה גבוהה.

8. נוכח כלל האמור לעיל, הבקשה נדחית ללא צורך בתגובה.

ניתנה היום, ד' באלול התשע"ו (7.9.2016).

גלעד לובינסקי זיו, שופט
ר ש ם
